

Chương 16

Cuộc Hẹn Ba Người

Bây rười tôi, tôi đến nhà hàng Lục Nhân Các đúng giờ.

Ngô Quân đã ngồi đợi ở một vị trí gần cửa sổ, thấy tôi đi vào, cậu ta lập tức đứng dậy chào đón. Cậu ta của ngày hôm nay trông rất khác lần gặp trước. Hôm nay cậu ta mặc một chiếc áo màu xanh thẫm cổ chữ V, trông già dặn hơn nhiều nhưng vẫn không làm mất đi vẻ tao nhã vốn có.

“Tần tiểu thư, cô đến rất đúng giờ.”

Tôi cẩn thận ngồi xuống chiếc sofa mềm mại, thản nhiên trả lời: “Chỉ là thói quen nghề nghiệp mà thôi.”

Ngô Quân gật đầu, mỉm cười. “Điều đó rất tốt, có thể nhận thấy Tần tiểu thư không phải kiểu người giả tạo, rất nhiều phụ nữ thích lấy việc bắt đàn ông chờ đợi làm vui.”

Lời cậu ta nói làm tôi không biết đáp lại thế nào, đành cười một tiếng, dù sao cũng mới có duyên gặp mặt một lần, đối với cậu ta, trong lòng tôi vẫn còn chút rụt rè, không tự nhiên, mắt nhìn cậu ta cẩn thận rót cho tôi cốc trà nóng, sau đó nhẹ nhàng đặt bình trà sang bên cạnh bàn.

“Nào, xem xem, Tần tiểu thư muốn ăn gì?” Cậu ta cầm quyển thực đơn khá lớn, đưa qua cho tôi.

Tôi đành nhận lấy, giở từng trang xem xét, nói thật lòng, tôi chẳng bao giờ gọi món, trước đây cùng bạn bè, đồng nghiệp ra ngoài ăn, tôi chỉ cần mang miệng đến, nếu hỏi tôi thì yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần không cay là được.

“Hay là ăn cơm rang Thái Hoàng đi!” Tôi như trút được gánh nặng gấp quyển thực đơn rồi đưa qua cho Ngô Quân, được nhà hàng giới thiệu thì chắc cũng không quá tệ.

Cậu ta nhận cuốn thực đơn, gọi nhân viên phục vụ chọn cho mình món cơm hải sản, cà phê, salad hoa quả, rồi lại thay tôi gọi một cốc nước cam và một ly kem. Nhân viên phục vụ ghi chép xong thì đi chuẩn bị.

Kiểu ăn cơm với người lạ như thế này tôi đã trải qua không ít. Những lần trước, cho dù đối phương có khiến tôi cảm thấy chán ghét nhưng vì phép lịch

sự, tôi vẫn luôn cố gắng chống đỡ đến cuối bữa ăn, sau đó dù có đánh chết thì cũng không muốn gặp lại lần thứ hai. Mỗi khi rơi vào tình cảnh như thế, tôi liền cảm thấy thời gian sao mà trôi chậm quá.

Người ngồi trước mặt tôi hôm nay lại không khiến tôi có cảm giác khó chịu, mặc dù trông mặt mà bắt hình dong thì quả là có chút tầm thường nhưng đây vốn là bản tính của con người mà.

Tôi nhìn xung quanh, thuận miệng nói: “Vị trí anh chọn thật không tồi, có thể nhìn quang cảnh đường phố bên ngoài.”

Ngô Quân nghe xong thì rất vui. “Tần tiểu thư thích là tốt rồi. Bàu không khí của nhà hàng này rất được nên tôi thường xuyên tới đây, cũng hay ngồi chỗ này, tôi thích nhất là nhìn người đi bên ngoài. Khi học đại học ở Anh, rất ít khi tôi được nhìn thấy sự náo nhiệt như thế này, có lúc ngồi một mình ở nhà hàng cả buổi chiều cũng chẳng nhìn thấy mấy người, không tránh khỏi cảm thấy cô đơn, buồn tẻ. Về nước vẫn thích hơn, khắp nơi đều nhìn thấy sự thân thiết, gắn bó.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu sáng như ban ngày, dòng người di chuyển như trôi đưa trên con phố phồn hoa. Thực ra đây là cảnh tượng rất quen thuộc, nhưng tôi lại chưa từng ra nước ngoài nên rất khó để lĩnh hội được có cảm giác cô đơn mà Ngô Quân nhắc đến.

“Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi đi.” Khi tôi quay đầu lại, bỗng than thở một câu mà chẳng có lý do gì.

Cùng một cảnh tượng nhưng nếu ngắm nhìn nó với những người khác nhau thì lại có những cảm nhận hoàn toàn khác nhau.

Ngô Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó mới nhìn tôi cười lúc này dây thân kinh của tôi mới được thả lỏng một chút.

“Tần tiểu thư trước đây học ngành Trung văn sao?”

Tôi mở miệng, tự giễu: “Đúng vậy, tôi từng học ngành Văn học cổ điển Trung Quốc, vì vậy khó tránh khỏi có chút cổ hủ, những người bên cạnh cũng công nhận như vậy.”

Ngô Quân lắc đầu. “Không thể nói như vậy được. Thực ra Trung Quốc có rất nhiều đạo lý trong các điển tích mà đến tận ngày nay vẫn rất hữu dụng, như câu Tần tiểu thư vừa nói, nếu con người hiểu được điều này thì đã có thể xóa bỏ nỗi phiền não vì danh lợi rồi.”

“Đáng tiếc, từ cổ chí kim chẳng có mấy người làm được điều này.” Tôi tiếp lời.

“Cho nên mới càng cảm thấy Lão Trang là người đáng được trân trọng.”

Tôi mỉm cười, trong lòng có cảm giác vui sướng mơ hồ, không biết cậu ta nói ra những điều này có phải là thật lòng hay không nhưng chí ít chúng tôi có một khởi đầu không tệ, so với việc đi thẳng vào vấn đề, trao đổi thông tin về nghề nghiệp, học lực, gia cảnh như những lần trước đây thì cảm giác lần này tốt hơn nhiều.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện.

Nghĩ đến hoàn cảnh của Ngô Quân, tôi không kìm được, nói: “Gần đây tôi mới phát hiện, những lưu học sinh về nước ngày càng nhiều, như ở công ty tôi có không ít, đúng là có thể thành lập “phái hải quy”.”

Ngô Quân cũng thừa nhận. “Thứ nhất là vì ở nước ngoài, việc kiếm sống tương đối vất vả, nhất là về vấn đề tinh thần không nhận được sự đồng cảm và sự tin tưởng. Thứ hai, kinh tế trong nước ngày càng phát triển, cơ hội rất nhiều, ngay cả người nước ngoài, cũng nhận thấy đây là nơi rất có tiềm năng để đầu tư, liền ồ ạt tràn vào. Nhưng những người muốn ở lại nước ngoài cũng không ít, tôi nhớ trước khi tốt nghiệp, chúng tôi còn tranh luận vấn đề có nên về nước hay không. Cả tôi và Tuấn Hải đều có chủ trương về nước.

“Cậu và Tuấn Hải rất thân với nhau à?” Tôi luôn tò mò về mối quan hệ giữa cậu và Chung Tuấn Hải, lần đó ở quán bar cũng không có cơ hội tìm hiểu nhiều hơn.

“Chúng tôi học cùng trường đại học, nhưng không cùng chuyên ngành cậu ta học kinh tế còn tôi học cơ điện. Nhưng vì là đồng hương, lại ở gần nên tôi và Tuấn Hải rất hợp nhau.”

Tôi phì cười, cảm thấy bọn họ chẳng giống nhau gì cả. Ngô Quân đang ngồi trước mặt tôi lúc này thì trầm ổn, chín chắn, còn Chung Tuấn Hải có cái miệng không chịu buông tha người khác thật khiến người ta không chịu nổi.

Ngô Quân nói tiếp: “Tuấn Hải là một người sống rất tùy ý. Cậu ấy có thể bỏ ra rất nhiều thời gian để tìm hiểu về một vấn đề bản thân thấy hứng thú, cũng có thể trốn học để đi du sơn ngoạn thủy, nhưng cậu ấy thực sự là một người có tài.”

Nghe giọng điệu của cậu ta, dường như có chút ngưỡng mộ dành cho Chung Tuấn Hải. Khẽ cười một cái, cậu ta nói tiếp: “Nhưng điều cậu ấy khiến bọn tôi ngưỡng mộ nhất không phải sự nghiệp học hành, mà là có một cô bạn gái vừa xuất sắc vừa yêu cậu ấy, thật lòng ở bên cạnh. Cho dù Chung Tuấn Hải có chơi bời như thế nào thì cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh, luôn tin tưởng cậu ấy, không thay đổi. Chuyện này đã trở thành giai thoại trong lòng chúng tôi.”

“Ôn Tĩnh.” Tôi buột miệng.

Ngô Quân hơi nhướn mày. “Cô cũng biết Ôn Tĩnh sao?”

“Đương nhiên, tôi và cô ấy là bạn học cũ, cũng là bạn thân lâu năm rồi.” Tôi thản nhiên nói.

Thực sự là tin tưởng không thay đổi ư? Nghe lại mỗi lần Ôn Tĩnh lên mạng kể về những phiền não, tôi bất giác cảm thấy buồn bã. Một người đi ngược lại mong muốn của người khác, một người không ngừng nhường nhịn, đơn giản chỉ vì một người không yêu, một người thì si mê.

Ngô Quân là người hướng nội, trầm mặc, khi nói chuyện thì không vồn vã cũng chẳng thờ ơ, nhưng cậu ta không hề khô khan, đơn điệu, luôn tìm được những chủ đề mà đối phương có hứng thú. Đến giữa bữa ăn, tôi đã hoàn toàn thích ứng được với phong cách nói chuyện của cậu ta và còn tạo được bầu không khí nhẹ nhàng, hài hước.

“Lớp chúng tôi có một bạn học người Brazil rất nhiệt tình, cũng rất tò mò về Trung Quốc nên thường xuyên tụ tập nói chuyện với chúng tôi. Người Brazil kể nói đến bóng đá là rất hưng phấn, vô cùng tự hào, bọn tôi liền trêu đùa cậu ta rằng còn có Argentina nữa cơ mà, cậu ta liền vội vàng nói đội Argentina không giống đội Brazil, sau đó còn kéo bọn tôi đi đá bóng, Tuấn Hải rất hài hước nói rằng, đá bóng không giống đánh bóng bàn, ha ha!”

Tôi cũng cười, sau đó trơ mắt nhìn về mặt Ngô Quân bỗng lộ ra niềm vui bất ngờ, thấy cậu ta lập tức đứng dậy. Tôi hoài nghi nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ thấy Chung Tuấn Hải đang thông dong bước tới, trong đầu tôi bỗng vang lên những tiếng ong ong.

“Thật khéo quá, không ngờ hai người lại hẹn nhau ở đây, đúng lúc tôi đi ngang qua.” Chung Tuấn Hải dứt hai tay trong túi quần, cười híp mắt liếc tôi một cái.

Tôi không đứng dậy, chỉ gật đầu với cậu ta một cách cứng ngắc, trực giác mách bảo người vừa đến chẳng có ý đồ gì tốt đẹp, trong lòng tôi bỗng cảm thấy thật phiền não.

“Nếu đã đến rồi thì cùng ngồi xuống đi!” Ngô Quân nhiệt tình mời.

Chung Tuấn Hải nhướn mày, giả vờ khách sáo. “Như vậy có làm phiền hai người không?”

“Sao mà làm phiền chứ!” Ngô Quân vẫy tay, người phục vụ lập tức đi đến.

Chung Tuấn Hải cũng không khách sáo, ngồi xuống bên cạnh Ngô Quân, thuận miệng nói: “Nghe nói ở đây có món xương bò hầm rất ngon, tôi gọi một suất, ngoài ra cho tôi một cốc cà phê Latte.”

Tôi nhú mày nhìn cậu ta, trong ánh mắt ẩn chứa sự uy hiếp. Nếu hôm nay cậu ta có ý đồ phá hoại thì sau này tôi sẽ không tha cho cậu ta đâu.

Cậu ta ăn xong, ánh mắt như có điện nhìn về phía tôi, sau đó nhận ra hàm ý trong mắt tôi nhưng rõ ràng vẫn chẳng hề sợ hãi. Tôi nén giận cúi đầu uống canh nhưng lại bị sặc, liền ho khan liên hồi.

Chung Tuấn Hải ân cần đưa tay sang vỗ lưng cho tôi, nói: “Chẳng phải chỉ có thêm một người ăn cơm thôi sao, vậy mà lại kích động đến mức thành ra thế này.”

Ngô Quân thấy vậy, vẻ mặt bỗng trở nên tế nhị. Tôi nhất thời tức giận, thô lỗ đẩy tay Chung Tuấn Hải ra, khó khăn lắm mới bình ổn được nhịp thở, nói với Ngô Quân: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Đứng trước gương quan sát dung nhan của mình, tôi không tìm được gì để giận mình. Hai má đỏ bừng, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, nào còn nửa phần tao nhã, thực nữ... Tất cả đều do Chung Tuấn Hải gây ra.

Tôi vỗ vỗ lên mặt để bình tĩnh lại, mỉm cười, thầm nhắc nhở mình, cho dù Chung Tuấn Hải có khiêu khích, phá đám như thế nào thì cũng phải kìm nén, không thể để mình mất mặt, nếu không sẽ khiến Ngô Quân hiểu lầm. Nói một cách công bằng thì cho tới bây giờ, tôi rất có cảm tình với Ngô Quân, một khi bỏ lỡ, tôi không dám đảm bảo còn có thể gặp một người có phẩm chất tương đồng như thế, cho nên phải cẩn thận mới được.

Trở lại bàn ăn, thấy hai người bọn họ đang nói chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn ngửa cổ cười lớn.

“Tuấn Hải đang nói về chuyện của cô hồi nhỏ, không ngờ cô lại nghịch ngợm, tinh quái như thế.” Ngô Quân cười, nói.

“Ai mà không có một thời thơ ấu bướng bỉnh, nghịch ngợm chứ!”

Tôi nói bằng giọng nhàn nhạt, thân nhiên cầm cái đĩa cắm vào một miếng hoa quả đưa lên ăn, cũng không hỏi kỹ. Trong lòng tôi đang kêu gào thảm thiết, tại sao một buổi hẹn tốt lành lại trở thành tiệc trà cho bọn họ ôn lại kỷ niệm xưa như vậy chứ?

Khi ly kem được mang tên, nhìn thấy màu sắc hấp dẫn đến mê người, tôi không tìm được lấy chiếc thìa nhỏ xúc một miếng lên ăn, hy vọng ly kem này có thể làm dịu bớt nỗi tức giận đang tích tụ trong lòng.

“Ăn ít thôi, cẩn thận không dạ dày của cậu không chịu được.” Chung Tuấn Hải ngồi đối diện, dịu dàng nhắc nhở tôi, bộ dạng quan tâm vô cùng.

Tôi nhanh chóng liếc Ngô Quân một cái. Cậu ta vẫn đang cười nhưng dường như có chút bối rối. Tôi khẽ đẩy cái đĩa, không muốn ăn nữa, suy nghĩ xem nên lấy có gì để rời khỏi đây.

“Tú Nghiên, cậu trở nên biết nghe lời từ khi nào vậy. Trước đây nói với cậu, cậu sẽ bướng bỉnh cãi lại tôi một hồi cơ mà.” Chung Tuấn Hải cười hi hi, nói, lại rập tâm chọc giận tôi.

Ngô Quân cúi đầu, dùng chiếc muỗng nhỏ khuấy đều cốc cà phê, không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cậu ta như thế nào. Tôi thầm liếc Chung Tuấn Hải một cái, thấy cậu ta khẽ bĩu môi với mình.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, rốt cuộc tôi cũng không thể kiềm chế cơn nóng giận được nữa. Tất cả những điều tự nhắc nhở mình đã bị vứt đi đâu hết, chỉ muốn nổi giận, nếu cứ để yên cho cậu ta thì e là cậu ta sẽ chẳng bao giờ kết thúc chuyện này.

Nửa người trên vẫn giữ dáng vẻ đoan trang, nhã nhặn như thường, tôi thầm hít sâu một hơi rồi khẽ giơ chân phải lên, nhắm thẳng về hướng cậu ta đạp một cái. Trò này trước đây tôi đã từng làm, chưa lần nào chệch.

“Bộp...”, chiếc thìa trong tay Ngô Quân đột nhiên rơi xuống bàn. Cậu ta kêu “a” một tiếng, sau đó ngạc nhiên nhìn tôi.

Trong lòng tôi mơ hồ, lẽ nào tôi đã đá nhầm rồi? Nhưng thực sự là tôi đã nhắm hướng của Chung Tuấn Hải rồi mới đá kia mà? Lẽ nào là do tư thế ngồi của Ngô Quân?... Mặc dù còn hoài nghi nhưng tôi vẫn áy náy cúi xuống kiểm tra.

Ngô Quân lắc đầu cười khỏ, nửa ngày sau mới nói được một câu: “Tàn tiểu thư quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Mặt tôi nhất thời đỏ bừng, bối rối mãi không thôi. “Xin lỗi! Tôi... tôi nhất thời không cẩn thận.”

Chung Tuấn Hải cười ha ha, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý.

Ngô Quân giơ tay lên xem đồng hồ. “Không còn sớm nữa, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước. Tuấn Hải, lát nữa cậu đưa Tàn tiểu thư về nhé!”

Chung Tuấn Hải bày ra vẻ thản nhiên vô tội, ung dung đáp: “Không vấn đề!”

Trong lòng tôi hoàn toàn lạnh lẽo, cảm giác chán nản lan tỏa khắp toàn thân.

Ngô Quân thu dọn đồ đạc, đứng dậy rồi lịch sự nói lời từ biệt chúng tôi, ánh mắt liếc nhìn tôi đã có vẻ xa cách khiến tôi không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi rời đi, cậu ta đột nhiên vỗ vai Chung Tuấn Hải, thờ dài một tiếng rồi nói một câu mà tôi chẳng hiểu ra sao: “Tuấn Hải, cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra rồi.”

Chung Tuấn Hải vẫn cười như cũ nhưng sắc mặt lại có chút thay đổi.

Đợi khi Ngô Quân đã rời đi, tôi cũng cởi bỏ chiếc mặt nạ thực nữ, hung dữ lườm người trước mặt một cái, còn định quyết đấu với cậu ta một phen.

“Chung Tuấn Hải!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Có tôi.” Cậu ta ngồi nghiêm chỉnh nhìn tôi, khẽ cười.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Cậu ta bày ra vẻ mặt vô tội, nói: “Cậu làm sao vậy? Tớ tặng ca tới tận bảy giờ tối mới ra ngoài kiếm cái ăn, không ngờ lại gặp bạn cũ nên cùng ăn với nhau bữa cơm, có vấn đề gì sao?”

“Cậu còn giả vờ? Cậu có dám nói là cậu không cố ý không?”

Cậu ta chột sầm mặt, không còn dù chỉ một tia ý cười, ra vẻ thành khẩn, nói: “Xin lỗi, tôi sẽ nhận mọi hậu quả và trách nhiệm.”

Tôi cười lạnh hai tiếng. “Ngàn vạn lần đừng nói với tôi rằng cậu có thể thay Ngô Quân gặp gỡ tôi, để bù đắp cho những tổn thất của tôi.”

Cậu ta lập tức kêu lên: “Tớ đâu có quê mùa như vậy.” Rồi hơi ghé lại phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Ý tớ là, chúng ta có thể trực tiếp kết hôn.”

Tôi há miệng, cảm suýt rơi xuống đất, khiếp sợ nhìn gương mặt cậu ta đang kẻ sát mình: gương mặt tuấn tú hiện lên ý cười nhàn nhạt, cặp mắt đen láy lại lạnh lợi dị thường, nhìn tôi dò xét, dường như đang chơi một trò chơi rất thú vị.

Nửa ngày sau tôi mới lấy lại hồn phách, không đoán ra cậu ta đang có ý gì, chỉ cảm thấy lúc này, dù tôi có biểu hiện là mừng hay giận thì cũng khiến cậu ta càng có cơ để cười.

“Tôi thật không thể hiểu rốt cuộc cậu có mưu đồ gì?” Đột nhiên tôi trấn tĩnh lại, sau đó nhích người lùi ra sau, ép buộc mình phải bình tĩnh.

Ánh mắt cậu ta lóe sáng, dường như vừa xẹt qua một tia thất vọng, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn bị tôi bắt gặp, điều này làm cho tôi có chút sung sướng, hả hê.

“Muru đồ cái gì chứ?” Cậu ta lặp lại một lần rồi cúi đầu nghĩ ngợi, khi ngẩng lên thì lại là một gương mặt với tình cảm chân thành. “Điều này còn phải hỏi sao, Tú Nghiên? Đương nhiên là vì anh yêu em, anh không thể không lấy việc kết hôn ra làm mối như, phải mau chóng cho em vào lưới, nếu không, chỉ quay đi quay lại em đã ở trong lòng người khác rồi.”

Không thể không thừa nhận lời của Chung Tuấn Hải đã khiến tôi rung động, nhất là ánh mắt chân thành của cậu ta khiến tôi suýt nữa đã tin đó là thật, bất giác đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch...

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng trong mấy giây mà thôi, vừa nói xong, cậu ta đã thay đổi sắc mặt, nhanh chóng khôi phục lại vẻ cười đùa cợt nhả, làm như không có chuyện gì xảy ra ăn một miếng thịt thật to, sau đó hỏi: “Cậu có hài lòng với đáp án này không?”

Về mặt đáng ghét đó nào còn chút gì là nghiêm túc chứ!

Bỗng dưng bị Chung Tuấn Hải đùa giỡn một phen, tôi tức giận nói: “Không hài lòng! Tốt nhất là cậu hãy nói thật đi!”

“Nói thật thì có thể sẽ không dễ nghe như thế này đâu. Nhìn xem, cậu vừa mới đỏ mặt đấy.”

Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Ít lời thôi, nói mau?”

Cậu ta ăn khá nhiều, sau đó dùng giấy ăn lau miệng, uống một ngụm cà phê rồi mới nghiêm mặt, nói: “Sự thật là tớ cảm thấy mình không còn nhỏ nữa, muốn lập gia đình rồi, cho mẹ tớ bớt cần năn. Trùng hợp là cậu cũng đang gấp gáp muốn kết hôn, nên tớ mới nghĩ chi bằng hai chúng ta cứ thử xem sao, tốt xấu gì chúng ta cũng đã hiểu rõ đối phương, đỡ mất thời gian tìm hiểu, phiền phức.”

“Dừng lại!” Tôi không thể không tức giận gầm lên một tiếng với cậu ta. “Cho dù tôi bụng đói ăn quàng thì cũng không cùng với cậu, hơn nữa, cậu muốn kết hôn thì sao không đi tìm Ôn Tịnh, người cậu phải lấy là cô ấy.”

Chung Tuấn Hải không để ý tới sự kích động của tôi, vẫn thản nhiên nói: “Không biết cậu đã từng nghe câu chuyện này chưa: Một gia đình hạnh phúc thường do một người chồng thông minh và một người vợ ngốc nghếch tạo thành. Ôn Tịnh là người quá thông minh, cũng rất mạnh mẽ, không phải đối tượng kết hôn lý tưởng của tớ, còn cậu, bề ngoài trông rất thông minh nhưng bên trong vừa ngốc nghếch vừa dễ xúc động, thực sự là...”

Tôi lại một lần nữa bị làm cho tức giận đến phát điên, tiện tay cầm lấy một tờ giấy ăn, vo lại rồi ném về phía Chung Tuấn Hải.

Chung Tuấn Hải nghiêng đầu né tránh, tờ giấy ăn trúng vai cậu ta, bung ra thành một mảng trắng xóa rủ xuống, trông cũng thật buồn cười.

Cậu ta đưa tay gạt đi, ríu rít nói: “Nhìn xem, vừa nói cậu ngốc mà cậu đã thừa nhận rồi.”

Tôi tức giận cười thành tiếng, cắn răng gằn từng chữ: “Thực sự cảm ơn cậu vì đã coi trọng tôi, chỉ tiếc là tôi đã làm cậu thất vọng rồi, bởi vì cậu cũng không phải đối tượng kết hôn lý tưởng của tôi.”

Tôi mặc áo khoác, đứng dậy, đi thẳng ra cửa mà không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Chung Tuấn Hải cũng không đuổi theo. Tôi kéo kín áo khoác để ngăn hơi lạnh của buổi tối, co ro bước đi, trong lòng chất chứa bao nhiêu căm phẫn, ghen ngào nhưng lại không thể trút ra ngoài.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngay cả vầng trăng cũng không xuất hiện, đúng là một đêm vô vọng...